

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 126/2014
06.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ц., због кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног С.Ц., адвоката З.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.2613/10 од 12.04.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2691/13 од 03.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног С.Ц., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.2613/10 од 12.04.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2691/13 од 03.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.2613/10 од 12.04.2013. године окривљени С.Ц. оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године.

Наведеном пресудом на основу члана 206. став 2. ЗКП оштећени Б.Ж. је упућен да имовинско правни захтев оствари у парничном поступку, а на основу члана 196. став 1. ЗКП у вези члана 193. ст. 8. и 9. ЗКП окривљени С.Ц. је обавезан да оштећеном Б.Ж. накнади нужне издатке и награду његовог пуномоћника адвоката Б.О. у укупном износу од 33.000,00 динара, а окривљени С.Ц. је обавезан да суду накнади трошкове поступка и то трошкове судског паушала у износу од 3.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.2691/13 од 03.09.2013. године уважењем жалбе браниоца окривљеног преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.2613/10 од 12.04.2013. године и то само у погледу одлуке о казни, па је Апелациони суд окривљеног С.Ц. за кривично дело за које је оглашен кривим првостепеном пресудом осудио применом члана 56. и 57. КЗ на казну затвора у трајању од шест месеци док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Захтев за заштиту законитости против напред наведених правноснажних пресуда, поднео је бранилац осуђеног С.Ц. адвокат З.М., због повреде закона из члана 439. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и донесе ослобађајућу пресуду у односу на осуђеног или да преиначи другостепену пресуду у погледу одлуке о казни тако што ће осуђеном бити утврђена казна затвора која се неће извршити уколико у одређеном временском интервалу који одреди суд не учини ново кривично дело.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП-а, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног С.Ц. је неоснован.

Бранилац осуђеног С.Ц. у захтеву наводи да је између окривљеног и оштећеног у конкретном случају постојао грађанско-правни однос и да током кривичног поступка није утврђено постојање битних елемената кривичног дела преваре – није утврђено да је окривљени наводио оштећеног да на штету своје имовине нешто учини, и није утврђено да је окривљени лажним приказивањем чињеница доводио у заблуду или одржавао у заблуди оштећеног, а што су битни елементи кривичног дела за које је осуђени оглашен кривим, да је оштећени био упознат са пословањем фирме окривљеног и пре него што је одлучио да уложи новац у бизнис и да је окривљени новац добијен од оштећеног утрошио за набавку робе као и за пословање фирме.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, за које је окривљени С.Ц. оглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи кривичног дела преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ. Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац осуђеног С.Ц. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију кривичног дела преваре из члана 208.

став 4. у вези става 1. КЗ за које је окривљени С.Ц. оглашен кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Бранилац окривљеног С.Ц. у захтеву наводи да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП која је учињена тако што у односу на окривљеног није примењен блажи закон, јер је према кривичном законнику који је важио у време извршења кривичног дела, уз претходно ублажавање казне, постојала могућност изрицања условне осуде за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим, а на окривљеног је примењен закон који је важио у време пресуђења, који ту могућност није предвиђао.

Чланом 5. став 1. КЗ прописано је да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења дела, а одредбом става 2. истог члана да ће се, ако је после извршења кривичног дела измењен законом једном или више пута, применити закон који је најблажи за учиниоца.

У конкретном случају, кривично дело преваре за које је окривљени С.Ц. оглашен кривим и осуђен побијаним пресудама, извршено је у периоду од јануара до априла 2004. године, у време важења Кривичног закона Републике Србије ("Службени гласник СРС", бр. 26/77 ... 21/90, "Службени гласник РС", бр. 16/90 ... 67/03) и Основни кривични закон ("Сл. лист СФРЈ", бр. 44/76 ... 54/90 и "Сл. лист СРЈ", бр. 35/92 ... 61/01 и "Сл. гласник РС", број 39/03), који су, после извршења овог дела измењени, доношењем новог закона – Кривичног законика ("Службени гласник РС", број 85/05) који је ступио на снагу 01.01.2006. године.

Чланом 171. КЗ РС ("Службени гласник СРС", бр. 26/77 ... 21/90 и "Службени гласник РС", бр. 16/90 ... 67/03) у ставу 3. прописано је да ко у намери да себи или другом прибави какву противправну имовинску корист, доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини, при чему је прибављена имовинска корист у износу преко 850.000,00 динара казниће се затвором од најмање 3 године.

Одредбом члана 53. став 3. Основног кривичног закона ("Сл. лист СФРЈ", бр. 44/76 ... 54/90, "Сл. лист СРЈ", бр. 35/92 ... 61/01 и "Сл. гласник РС", број 39/03), прописано је да се условна осуда не може изрећи за кривична дела за која се ни ублажавањем казне не може изрећи казна мања од једне године затвора. Чланом 43. став 1. тачка 1. истог закона, прописано је да када постоји услов за ублажавање казне из члана 42. овог закона, суд ће ублажити казну и то тако што ако је за кривично дело као најмања мера казне прописан затвор у трајању од 3 или више година казна се може ублажити до једне године затвора.

Чланом 208. став 4. у вези става 1. КЗ ("Службени гласник РС", бр.85/2005 ... 72/09) који је важио у време доношења побијаних пресуда прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини при чему је прибављена имовинска корист или нанета штета у износу који прелази 1.500.000,00 динара казниће се затвором

од 2 до 10 година и новачном казном. Чланом 66. став 2. истог закона прописано је да за кривична дела за која се може изрећи казна затвора у трајању од 10 година или тежа казна не може се изрећи условна осуда.

Применом члана 53. став 3. у вези члана 43. став 1. тачка 1. ОКЗ, који су важали у време извршења кривичног дела за која је С.Ц. осуђен, за кривично дело из члана 171. став 3. КЗ РС није могла бити изречена условна осуда, као што ни применом члана 66. став 2. КЗ који је важио у време доношења побијаних пресуда за кривично дело преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ такође није могла бити изречена условна осуда. Имајући у виду да је за кривично дело преваре из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ који је важио у време доношења побијаних пресуда запређена казна затвора била мања у односу на запређену казну затвора за кривично дело преваре из члана 171. став 3. КЗ РС, према закону који је важио у време извршења кривичног дела, по налажењу Врховног касационог суда у побијаним пресудама је примењен блажи закон по окривљеног, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца осуђеног С.Ц. да је учињена повреда закона из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП-а.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**